

ת"פ (ירושלים) 8986-09-23 - מדינת ישראל נ' סלאח אדרים

ת"פ (ירושלים) 8986-09-23 - מדינת ישראל נ' סלאח אדרים

ת"פ (ירושלים) 8986-09-23

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ואיל עתאמנה

חטיבת התביעות, משטרת ישראל - מחוז י-ם

נגד

סלאח אדרים

בית משפט השלום בירושלים

[16.01.2025]

כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

ע"י ב"כ עו"ד יעקב קמר

החלטה

1) החלטה זו עניינה עתירת ההגנה לביטול האישום נגד הנאשם, בטענת הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). להבנתי ממכלול הנטען, הכוונה היא לחלופה שבסעיף 149(10), לפיו: "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

2) ההחלטה דנן ניתנת בהמשך לדיונים מיום 1.12.2024 ומיום 6.1.2025, ועל-יסוד הסכמת הצדדים לפיה, היא תינתן בנפרד וללא הצורך בדיון פרונטלי. לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים, הגעתי לכלל דעה לפיה, דין הבקשה להידחות.

הרקע בתמצית

3) הנאשם הועמד לדין בגין ביצוע מספר עבירות אלימות. לפי כתב האישום שהוגש נגדו, קיים סכסוך משפחתי ארוך שנים בינו לבין שכניו-קרוביו (להלן: "המעורבים הנוספים"). על רקע סכסוך זה, ביום 27.7.2020, לאחר שיח עם אחד המעורבים, הוא (הנאשם) תקף אותו פיזית, הותקף מיד על-ידי הנתקף ובהמשך הותקף על-ידי יתר המעורבים הנוספים, אירוע שנמשך לזמן מה (להלן: "האירוע"). האישום מייחס לו בין היתר, ביצוע עבירות איומים, תקיפה סתם, שתי עבירות תקיפה תוך גרימת חבלה ממש, וכן תקיפת זקן הגורמת חבלה ממש.

4) כפי שעולה מטיעוני הצדדים, חקירת האירוע האמור, נסגרה במשטרה והתיק נגנז יותר מפעם אחת (ההשתלשלות והמועדים פורטו בתגובת המאשימה). בכל פעם שהוא נפתח, הדבר נעשה עקב פניות של הנאשם ליחידה החוקרת, שהפציר להשלים את החקירה על מנת, כך לדידו, למצות את הדין עם יתר המעורבים. אף שטרם התקיים דיון פורמאלי למתן תשובה על האישום, אך היה ניתן להבין שהוא למעשה כופר במיוחס לו באישום. כאן המקום לציין, כי מאחר והנאשם צפוי להיות עד בעניינם של המעורבים הנוספים, לא אדרש לטענותיו העובדתיות ביחס לאירוע.

5) בתמצית וכפי שהיה ניתן ללקט מטיעוני הצדדים, ובעיקר מפירוט ההשתלשלות בתגובת המאשימה, בשלב מסוים במהלך חייו של תיק החקירה, ותוך כדי פתיחתו וסגירתו לסירוגין, נגבתה הודעה מטעם הנאשם גם כחשוד, ובהמשך הוחלט לגבש כתב אישום נגדו. לאחר השלמות חקירה ובחינת הראיות שבתיק, וכן על רקע בקשת הנאשם לסגור את התיק בעניינו, הוחלט ביום 20.10.2022 להימנע מהעמדה לדין של מי מהמעורבים באירוע. הנאשם באמצעות בא-כוחו לא ישב בחיבוק ידיים והמשיך להתכתב עם יחידת התביעות ואף נפגש עם נציגיה. שוב, לאחר השלמות, הוחלט לגנוז את התיק בעניינם של כלל המעורבים (מכתב מיום 25.6.2023). הנאשם עָכַר שוב על החלטה זו, והעלה טענות חריפות הן נגד התחנה שחקרה את האירוע הן נגד יחידת התביעות. לבסוף, התקיימה ישיבת "שימוע" ביום 30.7.2023, בנוכחות ראש יחידת התביעות (סעיף 9(יז) בתגובת המאשימה). לאחר ישיבה זו ובחינה נוספת של חומר החקירה, התיק נפתח מחדש והוגשו כתבי אישום נפרדים נגד כלל המעורבים, לרבות הנאשם, אף שהוא העורר היחיד כאמור על סגירת התיק.

6) ההליך בעניינם של המעורבים הנוספים מתנהל בבית משפט זה אך לפני מותב אחר. פיצול האישומים בין כלל המעורבים היה למורת רוחו של הנאשם, ובקשות סניגורו לאחד דיונים באישומים, נדחו (ראו: החלטות מיום 19.7.2024 ומיום 10.11.2024, וגם החלטה מיום 9.10.2024 ברע"פ 4379-09-24).

עיקר הטענות

7) לטענת ההגנה, יש לבטל את כתב האישום שהוגש רק לאחר שהנאשם עצמו עָכַר על החלטת הסגירה של תיק החקירה נגד המעורבים הנוספים. הנאשם לא השיג מעולם על סגירת התיק נגדו, וגם המעורבים הנוספים לא עשו כן. עתירת ההגנה נסמכת על שני נדבכים: הראשון, המאשימה מושתקת מפני הגשת כתב אישום נגדו, לאחר שהחקירה כבר נגנזה והתיק נגדו נסגר ולא הוגש ערר על כך. השני, בהינתן ראיות המאשימה והסרטונים שמתעדים את האירוע, ניהול המשפט נגד הנאשם דווקא, יוצר עיוות דין ונוגד את עקרונות הצדק. ההגנה צירפה לטיעוניה (חרף התנגדות המאשימה לכך), חלק מחומר החקירה, שכולל כאמור ובין היתר, סרטונים.

8) המאשימה גורסת מנגד, כי עתירת הנאשם אינה ברורה כלל, ולא ברורה מה היא המסגרת החוקית שלה, וכי יש לדחות אותה. טענות הנאשם לעניין הראיות בהליך, מקומן להתברר בו. אשר לטענותיו לעניין סגירת תיק החקירה ופתיחתו מחדש, פירטה המאשימה כאמור את השתלשלות הדברים והקשר העקבי שהיה לנאשם עם תחנות חייו של התיק, עד שהבשיל לאישומים. החלטת הגניזה האחרונה הייתה ביום 25.6.2023. בעקבותיה, פנה סניגורו ליחידת התביעות, הלין על התנהלות גורמי החקירה והתביעות (בין היתר בטענה לפיה, דעתם מוטעה), וכן ביקש לקיים "שימוע" בפני ראש יחידת התביעות. ישיבה כאמור התקיימה ביום 30.7.2023 ובמסגרתה הובהר להגנה, כי "ככל שיוגש כתב אישום בתיק, הוא יוגש כנגד כלל המעורבים וגם נגד הנאשם דנן" (סעיף 9(יז) בתגובת המאשימה).

9) דוקטרינת ההגנה מן הצדק מאפשרת לבטל כתב אישום כאשר מסתבר שלא ניתן להבטיח לנאשם משפט הוגן או שהעמדתו לדין פוגעת בעקרונות הצדק וההגנות, בדרך כלל בשל התנהלותה הקלוקלת של התביעה. מדובר בסמכות קיצונית (ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (1.9.2009)). היא נועדה להבטיח, כי רשויות האכיפה ינהגו באופן ראוי ולמנוע פעולות שלוחות רסן ושרירותיות (ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353, 372 (2005)). ברע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם (מיום 5.5.2020), צוין כי תחום פרישתה של דוקטרינה זו הלך והתרחב במרוצת השנים, במקום החלטה לפי מבחן צר של "התנהגות בלתי נסבלת של הרשות, אלא די במבחן "הפגיעה הממשית בתחושת הצדק וההגנות". ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי (31.10.2018), חלה הרחבה נוספת לפיה, דוקטרינה זו בכלל והטענה בדבר אכיפה מפלה בפרט, אינן מוגבלות בקיומו של מניע פסול העומד בבסיס פעולת הרשות. לפיכך, גם אם אין כוונת זדון מאחורי פעולת הרשות שמהווה פגם, ייתכן ותהיה הצדקה להחלט הדוקטרינה, הכל בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי. ברע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005), קבע בית המשפט מבחן בן שלושה שלבים לתחולתה: הראשון, מלאכת זיהוי הפגם ובחינת עוצמתו במנותק משאלת חפותו או אשמתו של הנאשם. השני, נשאל האם קיום ההליך הפלילי חרף הפגם שזוהה, יש בו פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. השלישי, מה הוא הסעד הראוי נוכח הפגם, תוך איזון בינו לבין האינטרסים שעומדים ביסוד ההליך הפלילי.

10) מכאן לשאלות הניצבות לפנינו: האם הייתה רשאית יחידת התביעות לשנות את החלטתה ולהעמיד את הנאשם לדין לאחר שסגרה את התיק בעניינו? ודוק, האם הייתה רשאית יחידת התביעות לעשות כן, שעה שלא הוגש ערר על החלטת הסגירה, זולת הערר שלו על החלטת הסגירה ביחס למעורבים הנוספים. לאחר מתן הדעת לטיעוני הצדדים, לנסיבות המקרה כפי שהוצגו על-ידי הצדדים ולאחר בחינת המצב המשפטי, אני סבור כי התשובה על השאלות דלעיל היא חיובית.

11) עוד בפסק הדין שניתן בבג"ץ 844/86 דותן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מא(3) 219 (1987) (להלן: "עניין דותן"), נקבע כי התביעה הכללית, ככל רשות מינהלית, רשאית לשוב ולשקול את החלטותיה ולשנות אותן (ע' 223; ראו גם: בג"ץ 2766/13 גוריון נ' מדינת ישראל (23.4.2013)). עוד נקבע שם, תוך הסתמכות על הוראת סעיף 15 בחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, כי רשאית התביעה הכללית לעשות כן מיוזמתה, ללא תלות בעצם הגשת ערר לפי הוראות חוק סדר הדין הפלילי (ע' 222). ברע"פ 1551/15 שולי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (6.9.2016), שב בית המשפט על הלכה זו, כלהלן:

"מושכלות יסוד הן, כי לרשויות התביעה נתונה הסמכות לעיין בחומר הראיות המונח לפניו, ובתוך כך להחליט לפתוח מחדש תיק שנסגר זה מכבר, כאשר יכולות להיות לכך סיבות רבות"

- 12) בפסק הדין בבג"ץ 3070/17 פלוני נ' היועץ המשפט לממשלה, פסקאות 21-22 (28.2.2018) (להלן: "עניין פלוני"), התייחס בית המשפט לשתי הדרכים להפעלת סמכות העיון והפתיחה מחדש בתיק שנסגר, כלהלן: "21. כאשר התביעה מבקשת לעיין מחדש בהחלטה לסגור תיק חקירה, היא יכולה לעשות זאת בשתי דרכים. הראשונה, לאחר הגשת ערר על החלטה לסגור תיק חקירה על ידי המתלונן, מכוח סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי. ... השניה, סמכות לפתוח מחדש תיק חקירה שנסגר, מכוח הסמכות הכללית אשר מוקנית לרשות מינהלית בסעיף 15 לחוק הפרשנות (...) על כן, רשות התביעה הכללית יכולה להפעיל את סמכותה לפתוח מחדש את תיק החקירה, גם כאשר לא הוגש ערר בתיק וגם לאחר שחלף סד הזמנים שנקבע בסעיף 63 לחוק סדר הדין הפלילי להגשת ערר (...).
22. יחד עם זאת, הגם שנתונה לרשויות התביעה סמכות מינהלית נפרדת מדיני העררים לעיין מחדש בהחלטה לסגור תיק חקירה, ברי כי הפעלתה של סמכות זו לא יכולה להיעשות כדבר שבשגרה. הסמכות הכללית אמנם מעניקה גמישות נוספת לפעולות התביעה, אולם היא אינה מתקיימת בחלל ריק. הפעלה בלתי מאוזנת של סמכות מינהלית כללית ביחס להחלטות פליליות, חוטאת להיגיון שלפיו נוכח מאפייני ההליך הייחודיים, החלטות אלה ראוי שתוסדרנה במלואן בהוראות דין ייעודיות. הדברים נכונים בפרט כאשר קיים בדין הפלילי הסדר מיוחד (אף אם לא הסדר שלילי ממצה) שנועד להסדיר את התחום." (ההדגשות אינן במקור)
- 13) הסמכות לעיין מחדש בסגירת תיק חקירה, לא נעשית כדבר שבשגרה, אלא יש להפעיל אותה רק במקרים חריגים ובזהירות מרבית, זאת בין השאר ובעיקר, לשמירה על אינטרס הציפייה וההסתכמות של החשוד (ראו והשוו מיני רבים: עניין פלוני לעיל, פסקאות 23-26; בע"ח (מחוזי ב"ש) 21675-10-22 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.2022); ת"פ (שלום ק"ג) 28141-10-14 מדינת ישראל נ' אלוק (1.1.2017)).
- 14) הסמכות לשנות החלטה בכגון-דא ניתנת להפעלה, למשל וככלל, כאשר התגלו ראיות חדשות או חל שינוי נסיבות (ראו והשוו: בג"ץ 2766/13 גוריון נ' מדינת ישראל (23.4.2013); ע"פ 7269/08 פלוני נ' מדינת ישראל (6.2.2012); בג"ץ 6781/96 אולמרט נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ(4) 793 (1996)). לצד זאת, לפי פסיקה בערכאות השונות, ניתן להפעיל סמכות כאמור גם אם לא התגלו ראיות חדשות, כך למשל אם האינטרס הציבורי בבירור האשמה מצדיק זאת, נושא שבשיקול דעת של הגורם המחליט (ראו והשוו: עפ"ת (מחוזי חי') 32463-04-23 עואודה נ' מדינת ישראל (10.6.2024); ע"פ (מחוזי ת"א) 70114/08 מדינת ישראל נ' גורה (26.11.2008); ע"פ (מחוזי נצ') 1197/06 מדינת ישראל נ' אלימלך (24.10.2006); ע"פ (מחוזי ת"א) 545/98 מדינת ישראל נ' פינקלשטיין (30.6.1999); ת"פ (שלום ראשל"צ) 30043-01-19 ניקולאי נ' מדינת ישראל (28.4.2020); ת"פ (שלום ראשל"צ) 30504-06-14 מדינת ישראל נ' מטבייב (9.11.2014); ת"פ (שלום י-ם) 6028-07 מדינת ישראל נ' תור (21.11.2011); ראו גם בהקשר זה, את הדברים בבג"ץ 3070/17 לעיל, פסקה 26).

15) משם לכאן. ניכר מתגובת המאשימה וגם מטיעוני הנאשם, שהוא היה הגורם הבולט והיוזם שהפציר באופן עקבי בקידום החקירה והותרת התיק פתוח. הא-ראיה, התיק נפתח לסירוגין בעקבות פניותיו העוקבות והערר שהגיש, שעה שהמעורבים הנוספים כפי שמסתמן לכאורה, לא נקטו בפעולות יזומות באופן דומה. בסופו של דבר, לאחר שנפתח התיק מחדש, הוא מצא גם את עצמו נאשם בדין. נכון, ועם כל הזהירות המתבקשת בשלב זה מאחר וטרם הוגשו כל הראיות, טרם נשמעו עדויות וממילא בית המשפט טרם התרשם מהעדויות וממהימנות הראיות, הרי מהתבוננות ממעוף הציפור, סיטואציה זו מעוררת לכאורה חוסר נחת מסוים, ויש מקום להבין את טרוניית הנאשם. עם זאת, אני סבור שהיה בסמכות רשות התביעה, לפי דין, לבחון מחדש את החלטותיה במקרה הספציפי דנן.

16) מעיון במכתבי יחידת התביעות (שצירף הנאשם לטיעונו), ניתן להתרשם כי רצון היחידה היה להימנע מהעמדה לדין של מי מהמעורבים באירוע האלים הן בהתבסס על התרשמותה מהראיות הקיימות, הן בהתבסס על הקרבה המשפחתית בין המעורבים והרצון להרגיע את היחסים, תוך איזון בין מכלול השיקולים (ראו מכתבה של היחידה לסניגור, מיום 20.10.2022, שבו הוחלט על אי-העמדה לדין של מי מהמעורבים באירוע, ובפרט האמור בסעיף 7 שם).

17) מכל מקום, הנאשם השיג על החלטה זו, אך לאחר פתיחה מחדש, התיק נגזר שוב ביום 25.6.2023. ברקע השגתו על הגניזה ולאחר שביקש ונפגש עם ראש יחידת התביעות, תוך הצגת טענותיו ותלונותיו, הוחלט לבחון שוב את הראיות, ובהמשך - להעמיד את הנאשם ואת יתר המעורבים לדין. לפי המאשימה, באותה ישיבה מיום 30.7.2023, נמסר לסניגור כי אם יוגש אישום, זה יוגש גם נגד הנאשם. הסניגור מכחיש פרט עובדתי זה. כך או כך, מעבר לזאת שאין בידי להכריע במה נאמר בחילופי הדברים באותה ישיבה, אך החשוב לענייננו, כי גם בהנחה שפרט עובדתי זה לא נאמר מעולם, אין בזאת כדי לגרוע מסמכות המאשימה לבחון מחדש את החלטתה הקודמת בנוגע לנאשם. בעניין דותן לעיל נקבע, כי סמכותה של התביעה הכללית לגבי חומר החקירה שלפניה, להתייחס אליו באופן ענייני, לדון בו ולטפל בו על-פי חובתה "המשפטית והציבורית", כפי שמתחייב ממהותו של החומר (ע' 222; ראו גם: תפח"ע (מחוזי ת"א) 26119-03-21 מדינת ישראל נ' שרף, פסקה 16 (9.6.2021)).

18) העובדה לפיה הנאשם הוא מגיש הערר על החלטת הסגירה ולכן כטענתו, מושתקת המאשימה מפני העמדתו לדין, או שמא אין זה צודק והוגן להעמידו לדין בנסיבות העניין - לדעתי, אין בעובדה זו כשלעצמה, כדי להעניק לו חסינות מפני נקיטת הליכים נגדו לאחר שתיק החקירה כבר נפתח מחדש. הרי, אין זיקה בין הגשת ערר לבין סמכותו של תובע לחזור בו מהחלטתו שלא להעמיד אדם לדין, ואין בהגשת ערר כדי לשלול סמכות זו (רע"פ 2980/01 אלרואי נ' מדינת ישראל (13.5.2001); עניין דותן לעיל, ע' 222).

19) למיותר לציין, כי עת נפתח התיק מחדש (תוצאה אליה כיוון הנאשם), הרי לא מן הנמנע שיווצרו מצבים אפשריים והגיוניים לפני היחידה החוקרת או גורמי התביעה, וזאת מבלי למצות: הוספת ראיות; שקילה מחדש של הראיות הקיימות; השלמות חקירה של מעורבים קיימים או חדשים; ביקורת פנימית בתביעה הכללית על החלטות קודמות; בחינה מחדשת של האינטרס הציבורי בבירור האשמה במקרה הקונקרטי, ועוד.

20) מכאן, שעה שהתיק כבר נפתח מחדש והאינטרס הציבורי מחייב את בירור האשמה של כלל המעורבים, לרבות הנאשם, לא הייתה מניעה בדין להעמידו לדין, גם אם הוא היה העורר היחיד על החלטת הסגירה. במילים אחרות, למרות תחושת חוסר הנחת שעמדנו עליה לעיל, אך רשות התביעה, ממילא, אינה ולא הייתה כבולה לעצם הגשת הערר על-ידי הנאשם (גם כמתלונן) כדי לפתוח את התיק מחדש. כאמור, זכות המתלונן להגיש ערר. שעה שזה הוגש, מתנתקת זיקתו לסמכות התובע לקבל כל החלטה חדשה לפי הסמכויות שמקנה לו הדין. בעניין דותן לעיל, ב-ע' 222, נפסק:

"זכות הערר נוצרה כדי לתת למתלונן אפשרות להעלות טענות נגד סגירת ההליכים, אשר בהם היה הוא הגורם הפותח. אין לה זיקה לזכותו ולסמכותו של התובע לעיין מחדש בהחלטה שלו או של תובע הכפוף לו ולהורות, בניגוד להחלטה קודמת בדבר סגירה, על הגשת כתב-אישום"

21) על האמור אוסיף לצורך הדיון בלבד, כי גם נלך לשיטת הנאשם לפיה משהתקבל עררו, הייתה רשאית יחידת התביעות - לכל היותר - לפתוח את התיק נגד המעורבים הנוספים בלבד, הרי היא לא הייתה מנועה מלפתוח מיוזמתה את תיק החקירה ביחס אליו.

ראו והשוו עם מקרה שונה בנסיבותיו, אך דומה במהותו למקרה לפנינו. בת"פ (שלום עכו) 76104-12-19 מדינת ישראל נ' עודה, דובר על מקרה שבו תיק החקירה נגד הנאשם נסגר מחוסר ראיות. לאחר שביקש לשנות את עילת הסגירה, הוחלט להעמידו לדין. הנאשם עתר לביטול האישום מחמת הגנה מן הצדק, זאת משלא הוגש מעולם ערר על החלטת הסגירה. המאשימה תיארה אז, כי עוד לפני קבלת פנייתו של הנאשם, היא החליטה לערוך ביקורת פנימית, וכי לאחר בחינה מחודשת של הראיות, הוחלט על פתיחת התיק מחדש ועל העמדת הנאשם לדין, ללא זיקה לפנייתו. בית המשפט (כבוד השופטת ג' טנוס), דחה ביום 16.11.2020 את עתירת הנאשם לביטול האישום, תוך עמידה על האינטרס הציבורי שעולה באותן הנסיבות. כבוד השופטת ציינה, בצדק, כי אין לחשוך "זכות מוקנית" לפיה תיק החקירה לא ייבדק ויפתח מחדש, גם בהעדר קיומן של נסיבות חדשות.

22) משנמצא אם כן כי יחידת התביעות פעלה כדין עת פתחה את תיק החקירה מחדש, והחליטה את אשר החליטה בעניין העמדת כלל המעורבים לדין, הרי מבלי לקבוע בכך כל עמדה או ממצא ביחס לנטען בגוף ההליך או הראיות, על-פניו, נראה כי מצב דברים זה מהווה אנטי-תזה לכאורה לאכיפה ברחבת. בעניינו של הנאשם לפני, לא מצאתי כי נפל פגם מעצם העמדתו לדין לאחר פתיחת תיק החקירה מחדש. מכלול טענותיו, לרבות כנגד היחידה החוקרת והתחנה שבה הגיש את תלונתו, וכן בגין העמדתו לדין, כיתר מכלול טענותיו בגוף האישום נגדו - שמורות לו במלואן בגוף ההליך. מכאן, הבקשה לביטול האישום, אינה צולחת את השלב הראשון לבחינת דוקטרינת הגנה מן הצדק.

23) נזכיר למעלה מן הצורך, כי לא כל פגם בכתב האישום יביא בהכרח לביטולו. על בית המשפט לבחון האם מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין ויש בו כדי לקפח את זכויותיו של הנאשם ולפגוע בהגנתו (ע"פ 6717/09 אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 99 (6.12.2010)). במקרה לפנינו פעל הנאשם כאמור לאורך כל הדרך כי התיק יפתח מחדש ויתר המעורבים יועמדו לדין, ובשלב מסוים הוא אף נחקר כחשוד והיה קיים פוטנציאל שמא יועמד לדין. בנסיבות אלו, סביר ביותר להניח שהוא היה ערוך מראש להעיד נגד המעורבים הנוספים, וגם היה ערוך מראש כדי להתמודד עם הטענות אשר ייתכן וכי תועלינה נגדו בעניין חלקו באירוע. מכאן, קשה להלום טענה אפשרית בדבר אינטרס ציפיה או הסתמכות עקב סגירת התיק, וממילא לא נראה כי נפגעה זכותו לניהול משפט הוגן מעצם העמדתו לדין.

24) אשר לטענותיו של הנאשם ביחס לאירוע, מדובר בטענות שבעובדה, והן בליבת ההליך הפלילי. כללי הבאת הראיות, בחינת קבילותן, הערכת משקלן, העדת העדים וההתרשמות מהמהימנות של העדויות, מדובר במלאכה שבלבית דיני הראיות, וידועה לכל. הכרעות בנדון, כיתר ההכרעות בטענות הצדדים, תעשנה בהליך גופו. על כן, אין באמור כדי להצדיק את ביטול האישום בשלב זה מחמת הדוקטרינה המוזכרת.

25) כאמור, אין בהחלטה זו משום קביעת כל עמדה, ממצא או מסקנה ביחס למה מחומר הראיות או טענות הצדדים. מכלול הטענות ביחס לאישום, לאירוע, לכלל המעורבים ולראיות - שמורות להם. תוצאה

26) העתירה לביטול האישום מחמת הגנה מן הצדק, נדחית.

המזכירות - להודיע לצדדים בהתאם.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ה, 16 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.